

Delo, 10. marca

Poročilo 3, resnica in sočutje

Avtor prispevka Hardvik Pirnovar z gornjim naslovom v svojem razmišljanju izhaja takorekoč iz študijskega centra za narodno spravo, gornji

naslov pa je hkrati naslov knjige s podnaslovom Prispelki k črni knjigi titoizma in je izšla v založbi Družina, uredil pa jo je znani zgodovinar Jože Dežman. Pisec navaja, da je Center do danes raziskal le zločin enih ... in da po besedah nadškofa dr. Stresa Cerkev med drugo svetovno vojno sama »ni bila druga stran« ... No, glede tega je reči, da v nobenem primeru ne moremo takratnega dogajanja obravnavati črno-belo. Sočutje je treba gojiti do vseh žrtev, ne glede na kateri strani je prišlo ali prihajalo do njih. Seveda v zvezi s kolaboracijo, ki jo omenja pisec, ne moremo govoriti on njeni etičnosti. Da pa je v kolaboracijo takrat svoje vernike usmerjala večina duhovščine v Ljubljanski pokrajini, je prehuda in nerealna obsodba. V tej zvezi se ponavadi omenja škofa Rožmana, ne pove pa se, da je škof sprejel vse žene, ki so ga prišle prosit za posredovanje pri takratnih fašističnih oblasteh v zvezi z izpustitvijo njihovih mož internirancev ...; škof Rožman je namreč sprejel vse žene, ki so se prebile do njega, si zapisal njihova imena in prosil za osvoboditev njihovih mož in jo tudi dosegel. Pri tem pa ni gledal na to, ali je kdo komunist ali ne, ravnal je torej človečansko. Pa še to: zakaj niso pustili pričati matere narodnega heroja Toneta Tomšiča v prid škofu Rožmanu ... ali ni v tem svojevrstna lekcija? O tem Hardvik Pirnovar sicer ne govori, spada pa v ta kontekst.

In kaj je treba reči glede Družinskega zakonika, ki se ga pisec tudi dotakne? Vsaj to, da ga je treba zavrniti, ker škoduje otroku in omogoča posvojitve otrok v homoseksualno skupnost, tudi nebioloških otrok enega od partnerjev ter nenazadnje prispeva k razvrednotenju materinstva, ker ne priznava, da otrok potrebuje mamo in išče sinonim ali nadomestilo zanjo. Prav je, da spoštujemo različnost in drugačnost, vendar kljub vsemu pisec ne more skriti svojega sovražnega razpoloženja do Cerkve, kar nedvomno zasenčuje njegov pozitivni, sprejemljivi del razmišljanja. Pa brez zamere. ✎

IVAN KEPIC, Dragomelj